

ненско. Много сливенци, прѣди заможни *граждани*, били принудени да напуснатъ старитѣ си занаяти и да станатъ *селени-земледѣлци*.¹⁾ Други пъкъ, най-вече селени отъ Сливенско, когато се завръщатъ въ старитѣ си огнища, заварватъ тамъ чужди поселенци, повечето турци, които имъ заграбили имотитѣ. Това ги принуждава да идатъ въ по-далечни села или пъкъ да заправятъ нови. По тоя начинъ, чисто български села въ югоизточна България до 1830 г., ставатъ насетнѣ турски или грѣцки, особно къмъ границата. Грѣцитѣ сж идели тукъ отъ къмъ брѣговетѣ на Егейско море, даже и отъ Тесалия и Епиръ. Венелинъ срѣщналъ чакъ въ Силистра прѣселници отъ Лариса. Прѣзъ прѣселването, Месемврия изгубва $\frac{2}{3}$ отъ населението си, което е било попълвано отсетнѣ все съ такива пришълци, които днесъ сж „чисти грѣци“.²⁾ Сжщото става и съ Анхиало, Бургасъ, Созополъ, Василикосъ, Ахтополъ и т. н., които до прѣди 1830 г. сж били населени главно съ българи.

Още когато взели да сноватъ турски агенти между бѣжанцитѣ въ Влашко и Басарабия, Селимински като видѣлъ, че мнозина желаятъ да се върнатъ въ България, прѣдложилъ да се изпратятъ пратеници до султана „за нѣкои привилегии“. Но противодѣйствието на *Никифоръ*, игуменъ на Яшкия манастиръ, осуетило рѣшението. Слѣдъ това „разочарование“, Селимински подалъ на рускитѣ власти обстойно изложение за работитѣ на колониститѣ. Ако и да билъ повиканъ да живѣе въ Русия, той останалъ въ Ромъния, *като свързанъ чръзъ клетва съ другитѣ членове на братството*. Читателътъ се сѣща, че тукъ е въпроса за *Сливенското „братство“* отъ 1825 г., което бѣ се обърнало на революционенъ комитетъ. Повечето отъ виднитѣ му членове били прѣселени задъ Дунава, но не прѣстачали да бждатъ съединени подъ сжщия, зароденъ въ Сливенъ духъ за *просвѣтяване и организиране на българския народъ*. И дѣйствиелно, всички по-нататъшни приготовления за подигането на народа ни, въ частностъ Сливенъ, сж били внушавани въ Ромъния отъ събудени тамъ сливенци. Между българскитѣ емигранти въ Ромъния се заражда планътъ за извоюване на първо врѣме българска автономия чръзъ миролюбиви споразумения съ султана. Отъ тукъ и проектираното „послание“ на Селимински до султана за „нѣкои привилегии“. Тѣй или иначе, горнитѣ проекти сж проблѣсъци на едно вече зазрѣло, неудържимо пробуждане — пряма послѣдница отъ раздвижването на българитѣ слѣдъ войната 1828 — 1829 г.

Завръщането на сливенци подъ Балкана не станало

¹⁾ Иречекъ въ Псп. VII, кн. XXXII, 229.

²⁾ Ср. Moltke, lettres sur l'Orient, p. 133.